

Glasnost v Černošicích

V posledních letech totalitního režimu razili komunisté pod vlivem Michaila Gorbačova politiku tzv. glasnosti. Glasnost neboli politika otevřenosti měla znamenat snahu o demokratizaci ve smyslu trendu ke svobodě slova a informací. Ve skutečnosti probíhala tak, že obyvatelé totalitních států mohli i nadále mlčet, nebo opatrně nesouhlasit, avšak jejich názory byly ihned uváděny na „pravou míru“ odpovědnými činovníky nebo jakoby nezávislými autoritami. Bylo pravidlem, že představitelé „těch správných“ názorů měli k dispozici téměř neomezený prostor pro jejich šíření, zatímco nesouhlasné názory byly odmítány, nebo jejich autoři měli značně limitovanou příležitost pro jejich vyjádření. Kdo zašel ve svých názorech dále, než byl totalitní systém ochoten tolerovat, dostal výrazně na pamětnou. Při čtení posledních dvou výtisků Informačních listů se nemohu ubránit dojmu, že tento způsob politiky glasnosti inspiroval vedení našeho města, které ji prosazuje téměř v krystalicky čisté podobě. Ať se již objeví krátký názor například na rekonstrukci železnice, dění ve škole, architektonické dílo nebo třeba na topolovou alej, vždy je doplněn reakcí, stavící příspěvek či motivaci jeho autora do podivného světla, nebo je v lepším případě pouze uvedeno, jak moc se nositel názoru mylí, ačkoliv se téměř vždy jedná o autory, kteří mají k dané problematice profesně či svými životními zkušenostmi blízko. Vědomosti a názory těchto přispěvatelů jsou přitom vystavovány v potaz jen proto, že tito lidé měli zájem svými znalostmi přispět k tomu, aby v našem městě fungovaly věci tak, jak mají a aby se v Černošicích dobře žilo. Autoři příspěvků přitom, myslím, nemají v drtivé většině osobní politické ambice a netouží po konfrontaci. Kdo zastává odlišný názor, nebo třeba jen hodlá hájit svá Ústavou a zákony zaručená práva, je představiteli našeho města vnímán negativně a nezdědka i tomu odpovídajícím způsobem veřejně prezentován. Je zřejmě třeba uvést, že přiměřenou reakci považuji za legitimní, pokud by se příspěvek dotýkal cti kohokoli, nebo obsahoval nepravdivá či zavádějící tvrzení, což se však v těchto případech zřejmě neděje, a pokud by následná reakce obsahovala faktické informace. Články hájící názory vedení města jsou naproti tomu podobných nesouhlasných vyjádření prosty a zdá se, že ani omezení rozsahu příspěvků pro jejich autory zcela neplatí. V květnových Informačních listech jsme se dočetli, že nemohl být uveřejněn článek paní Capkové, s odůvodněním, že tématu školy již v Informačních listech bylo věnováno hodně prostoru a „nyní se již budeme věnovat zase dalším tématům“. Tento záměr vskutku dlouho nevydržel, neboť v následujících vydáních se objevilo hned několik článků o škole, hájících „ten správný názor“. V posledních číslech se projevil zajímavý trend, který jsem popisoval výše, kdy oficiální politiku hájí namísto vedení města jakoby nezávislí občané. V srpnovém čísle tak pan Mgr. Martin Kozel (kandidoval v komunálních volbách 2014 jako č. 16 za TOP 09) bez obalu implicitně dovodil, že kdo nesouhlasí s názory radních, je blbec, v zářijovém vydání se – stejně jako kdysi Rudé právo – dovolává prof. Pavel Cejnar (v obecních volbách 2014 kandidoval jako č. 18 za Věci černošické) „mlčící většiny“ a bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění navozuje dojem, že většina si myslí (musí myslet) to, co členové rady města. Podle mého názoru je zřejmé, jakou představu o svobodě projevu mají Věci černošické, které svou existenci založily na hledání nepřítelů vždy a všude, a osoby sdružené kolem místostarosty Wolfa, kdovíproč kandidující pod hlavičkou TOP 09 (alespoň jsem si tedy nevšiml, že by snahou Karla Schwarzenberga, Heleny Langšádlové a ostatních představitelů této strany bylo dehonestovat a umlčet názorové oponenty). Domnívám se proto, že pozitivní očekávání mnoha občanů, která s těmito politickými subjekty byla v Černošicích spojována, jsou tak navždy odsouzena k zapomenutí.

Jan Strnad